

Találkozás

Neki

(a szabadkai vasútállomás restijében)
(az asztalokon kockás terítők, közepén vázák virággal)
(egyedül ülök, egy csésze kávé kevergetek, a bal oldalamon csukott könyv)

- Szia!
- Szia!
- Nem ismersz fel?
- Kellene?
- Mondjuk úgy, illene...
- Miért is?
- Mert már kábé fél éve csetelünk.
- Ja, bocsí... De nem úgy beszéltük meg, hogy egy-egy Nietzsche-kötet lesz mindkettőnké?
- Azt te komolyan mondtad? Én azt hittem, hogy csak poénkodsz.
- Nem szoktam. Ha valamit mondok, vagy... pláne ha leírom, akkor azt véresen komolyan gondolom.
- Látom, egy Nietzsche-kötetet is beszerezted.
- Persze. Én készültem. Igaz, hogy csak egy német nyelvű kiadást találtam, de a célnak, azt hiszem, megfelel.
- És mi volt a cél?
- Az, hogy segítségével megismerjük egymást.
- Nyugi, anélkül is megismertelek.
- Kábé én is megismertelek volna, de egy olyan nőre számítottam, akinek egy Nietzsche-kötet van a kezében. Talán éppen az Also sprach Zarathustra magyar kiadása, és rögtön össze tudtuk volna vetni a két változatot.

– Remélem, nem azért akartál velem találkozni, hogy fordításokat ellenőrizzünk.

– Nem, de elég jó program lett volna. Nem gondolod?

– Gyanús. Inkább rendelj nekem egy kávét.

(megtörténik)

(a kávét kihozzák)

(párbeszéd az időjárásról, a hidegről)

– És miért akartál velem találkozni?

– Őszinte leszek, mert általában az szoktam lenni...

– Haha.

– Szóval azért, hogy megírhassem ezt a találkozást.

– Meg akarod írni ezt a találkozást?

– Persze. Mindig megírom, ha nővel találkozom.

– És mit írsz le?

– Mindent. Miről beszéltünk, mit ittunk, mikor, hol... Egyszóval mindent.

– De csak az igazat?

– Természetesen. Nem lenne hiteles, ha csak kitalálnám. Nem mernék az olvasók szemébe nézni.

– Ja, hogy ezeket valaki el is olvassa?

– Különben meg sem írnám.

– És ezt is elolvassa majd valaki?

– Nagyon remélem.

– Miután úgy kábé másfél évvel ezelőtt megjelent néhány ilyen találkozásról szóló, hogy úgy mondjam, beszámoló¹, egy csomó e-mailt kaptam. Rengetegen írtak, és mindannyian a folytatást várták. Még jó, hogy rád találtam, legalább lesz miről írnom.

– És ha nem járulok hozzá a megjelenéshez?

– Miért ne járulnál hozzá? Halhatatlanná tennélek.

– Tényleg?

– Dehogy. Névtelen lenne, meg sem tudnád vétózni. Letagadnám, hogy rólad van szó. Az olvasók úgyis az én pártomat fognák.

– Miből gondolod?

– Abból, hogy az olvasók mindig az íróval szimpatizálnak. Tiszta pszichológia, de ne menjünk bele.

– Egyébként hiszel abban, hogy az irodalom halhatatlanná tehet embereket?

– Fenéket! Ezt csak nőknek szoktam mondani. Ha hiszed, ha nem, még van olyan, aki beveszi.

– És ha az olvasó számára nincs semmi érdekes abban, ami ténylegesen megtörténik?

– Akkor hozzáírok valamit, hogy érdekes legyen.

– De akkor már nem lenne hiteltelen? Nem az igazat írnád.

– Az író dönti el, hogy mi az igazság. Ha azt írom, hogy nálad is volt egy Nietzsche-kötet, az lenne az igazság. Ellenőrizze le, aki akarja.
(belenyúl a táskájába, és előhúzza Nietzsche Imigyen szóla Zarathuszt-ra című kötetét)

– Tessék. Csak hogy ne kelljen hazudnod.

– Köszí. Megkönnyíted a dolgom.

– Igyekszem.
(mosoly)

(ahogy át akarok nyúlni a könyvért, fellököm az asztal közepén álló vázát)

(az asztalterítőn nagy vizes folt keletkezik)

– Ügyes vagy!

– Ne aggódj...

– Ja, tényleg. Nem írod meg, és akkor meg sem történt.

– Látom, érted. Egyébként már leírtam, szóval megtörtént.

– Mikor? Mármost mikor írtad le?

– Amint megtörtént. Párhuzamosan írok az eseményekkel.

– Ez elég nehezen hihető.

– Pedig ez az igazság.

– És mi lenne, ha kitörölnéd?

– Semmi. Ez nem időutazás, nincs benne semmi fizika. Ha megváltoztatnám a múltat, annak nem lenne visszavonhatatlan következménye a jelenre nézve. Pláne nem a jövőre.

– Különben meg bármikor jóra fordíthatom a dolgokat.

– Hogyan?

– Leírnám, hogy szereted a terítőn szétfolyó víz művészetét, és ez örökre összekovácsolna minket.

– A terítőn szétfolyó víz művészete? Ezt még nem hallottam.

– Pedig nem nagy valami. Különben meg, azt hiszem, Nietzsche mondta valahol, de most nem fogjuk megkeresni.

– Pedig jó muri lenne.

– Nem hinném. Nietzsche sohasem jó muri. Hagyjuk.

– Hát jó. Megiszunk még egyet?

– Kávét? Kösz, nem. Inkább valami töménytet kellene innom, hogy továbblépjünk.

– Tovább? Hova?

- Nem tudom, csak ki ezekből a közhelyekből.
- Szerintem itt semmi közhelyes nem volt.
- Dehogynem, itt minden közhelyes volt, csak próbáltam úgy megírni, mintha több volna bennünk.
- Nem baj, ha nem értek mindent?
- Dehogy. Sőt!
- Rendben. Akkor valami töményet. Vodkát?
- Duplán.

*(Hirtelen megrezzen a tollam, eltört
versszakok rút romjai közt botorkál.
Alvilági zaj, sipító subancraj
csörtet az utcán²)*